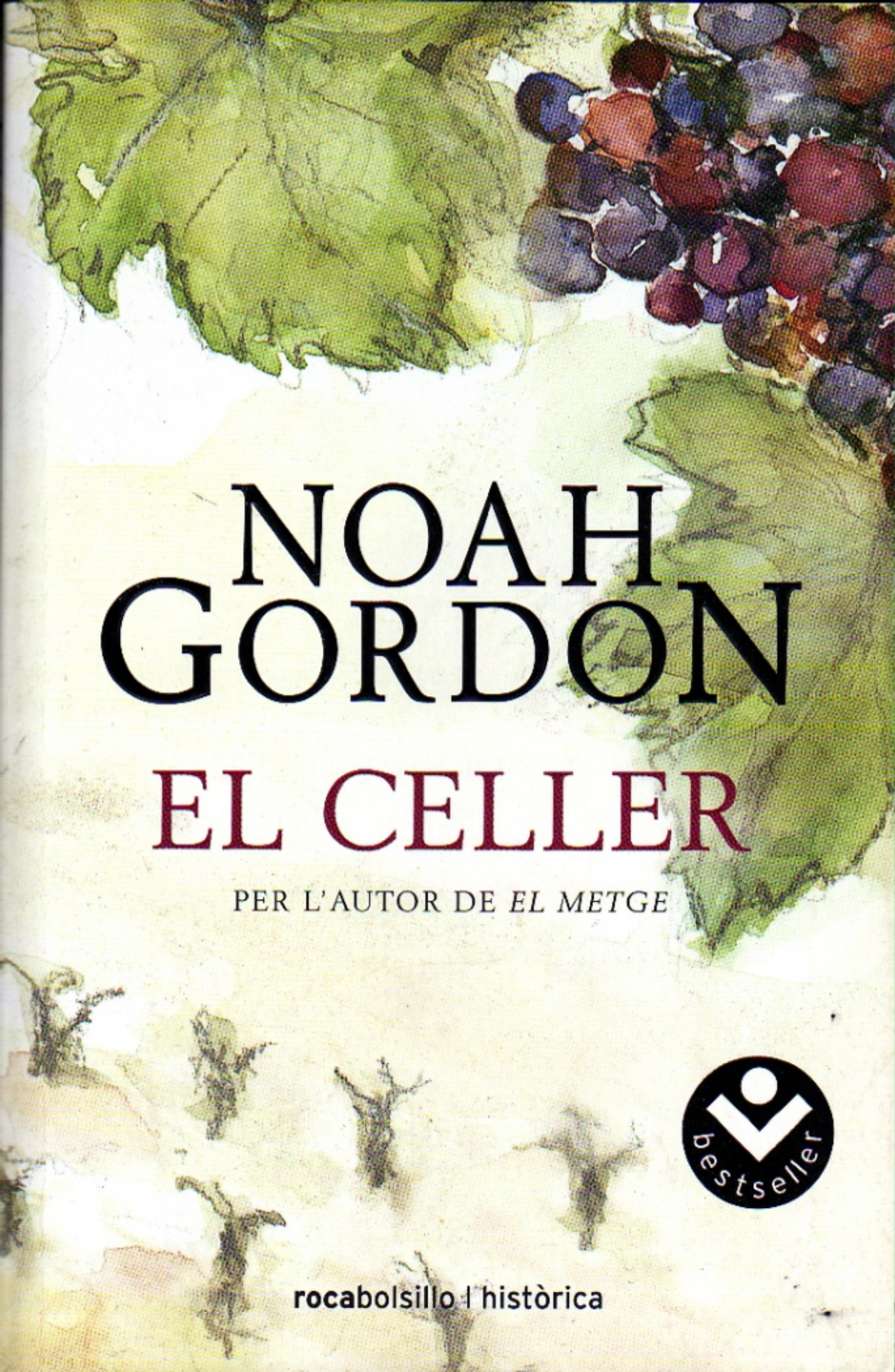

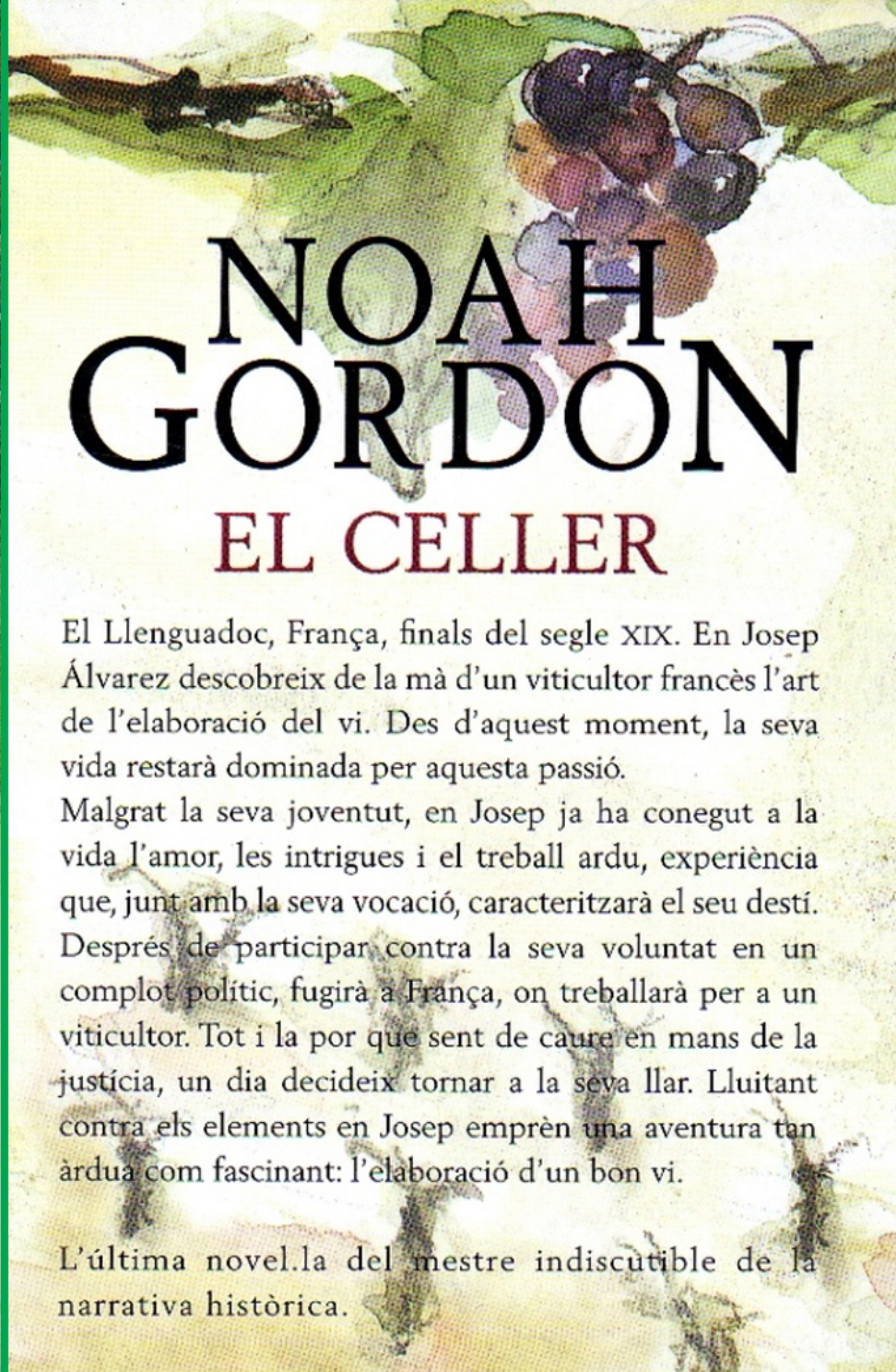
NOAH GORDON

EL CELLER

PER L'AUTOR DE *EL METGE*

rocabolsillo | històrica

NOAH GORDON

EL CELLER

El Llenguadoc, França, finals del segle XIX. En Josep Álvarez descobreix de la mà d'un viticultor francès l'art de l'elaboració del vi. Des d'aquest moment, la seva vida restarà dominada per aquesta passió.

Malgrat la seva joventut, en Josep ja ha conegut a la vida l'amor, les intrigues i el treball ardu, experiència que, junt amb la seva vocació, caracteritzarà el seu destí. Després de participar contra la seva voluntat en un complot polític, fugirà a França, on treballarà per a un viticultor. Tot i la por que sent de caure en mans de la justícia, un dia decideix tornar a la seva llar. Lluitant contra els elements en Josep emprèn una aventura tan àrdua com fascinant: l'elaboració d'un bon vi.

L'última novel·la del mestre indiscutible de la narrativa històrica.

En Josep va treballar amb ells fins que tot l'estable va ser net. El granger ja s'havia calmat i estovat i li va dir que, si volia, podia dormir al graner. I així va passar la nit còmodament i sense somnis, amb tres vaques enormes donant-li escalfor a un costat i una gran pila de fems calents a l'altra. De bon matí, mentre omplia l'ampolla d'aigua a la font de darrere la casa, el granger li va dir que era a l'oest d'un port de muntanya molt utilitzat per travessar la serralada.

—És on es fa més estreta. És un congost baix i s'arriba a la frontera en tres dies i mig. O, si vols, pots continuar un parell de llegües més a l'oest i hi trobaràs un port més alt. L'utilitzen molt pocs, perquè és força més llarg que l'altre. Trigaries un parell de dies més i hauries de caminar sobre la neu, tot i que no és gaire espessa... A més, al port de dalt no hi ha guàrdies a la frontera —va afegir el granger maliciosament.

En Josep temia els guàrdies fronterers. Feia quatre anys, per tal d'evitar-los, s'havia perdut intentant seguir dèbils rastres entre els boscos francesos de muntanya i havia esmerçat molt de temps, sempre amb l'ai al cor per no caure a l'abisme, si és que els guàrdies fronterers no li clavaven un tret abans, és clar. Aleshores havia après que la gent que viu a la vora de la frontera coneix les millors rutes per esmunyir-se a l'altra banda, de manera que va seguir el consell de l'home.

—Al pas de dalt, hi ha quatre viles on pots buscar sostre i aliment —va afegir l'home—. T'hauries d'aturar cada nit en una d'elles encara que et quedin hores de llum per caminar,

perquè fora de les viles no hi ha ni menjar ni llocs arrecerats per dormir. L'únic tram en què hauràs de córrer per evitar que t'enxampi la foscor és el llarg camí que porta a la quarta vila.

El granger li va dir que si anava pel pas de dalt entraria a Espanya per l'est de l'Aragó.

—No t'hauries de trobar carlins, tot i que els combatents de la boina roja no paren de fer incursions al territori de l'exèrcit espanyol. El juliol passat van arribar fins a Alps i van matar vuit-cents soldats espanyols —va afegir, i va mirar en Josep—. No estaràs implicat en aquestes desavinences, oi? —va preguntar-li, amb peus de plom.

En Josep va estar temptat de dir-li que havia estat a punt de portar la boina roja, però finalment va abaixar el cap.

—No.

—Això és tenir bon seny. Jesús, els espanyols no teniu enemics més terribles que quan us baralleu entre vosaltres —va dir, i en Josep va estar a punt d'ofendre's; però, ¿que no era veritat? Es va acostumar de dir-li que la guerra civil era dura.

—De què va tota aquesta matança? —va preguntar-li l'home.

En Josep es va trobar donant-li una lliçó d'història espanyola. Li va explicar que, durant molt de temps, només havien pogut heretar el tron de la monarquia espanyola els primogènits reials. Que, abans de néixer en Josep, el rei Ferran VII, que havia vist morir tres esposes sense tenir fills, havia tingut dues filles seguides de la seva quarta esposa i havia convençut els seus ministres per canviar la llei perquè la seva primera filla, Isabel, pogués arribar a ser reina. Això havia enrabiat el seu germà petit, l'infant Carles Maria Isidre, que hauria heretat el regne si Ferran no hagués tingut descendència. Que Carles s'havia rebel·lat i havia fugit a França mentre, a Espanya, els seus seguidors conservadors havien format una milícia armada que no havia parat de lluitar des d'aleshores.

El que en Josep no li va dir és que aquella lluita havia fet que ell hagués de fugir d'Espanya i passar els quatre anys més solitaris de la seva vida.